

Тихомиръ. Какъвто е гордъ---тогава....
 Владиславъ. /Рѣшително / Дай си ржката, Тихомире: този човѣкъ трѣбва да се унищожи.
 Тих. /Подаль ржка/ И мене нѣма да забравить.
 Влад. Ти ми ставашъ най вѣрния човѣкъ. /Пуца ржката му/ Какво съмъ на-
 мислилъ още-ще видишь. Ти само ще слѣдишь Царя и Княгинята. Другото азъ ще на-
 реждамъ. Сега на работа! Трѣбва да се срѣдна съ великитѣ боляри прѣди свѣта
 /Тръгватъ и двамата/.

XIX

Влиза запъхтенъ Драгомиръ.
 Влад. /Съ прѣнебрѣжение продължава да отива къмъ вратата безъ да погледне Драгомира/.
 Драгомиръ. /Къмъ Владислава/ Чакай! Азъ тебъ диряхъ.
 Тихомиръ и Владиславъ спиратъ.
 Драг. / Къмъ тихомира. / Остави ни на саме, тихомире!
 Тихомиръ излиза.
 Влад. /въ колебание/ За какво съмъ ти нуженъ?
 Драг. Прѣди да се явимъ въ свѣта---ниѣ трѣбва да се обяснимъ.
 Влад. Незнамъ, заче си нужди обяснения.
 Драг. България прѣживява твърдѣ трудни врѣмена, за това всичко, че става лично между насъ---трѣбва да се забрави за сега! Тази нощъ е рѣшителна за бх-
 дацето на единъ цѣлъ народъ---и за това ние трѣбва да бхдемъ хора, а не чест-
 толюбци.
 Влад. Никакво честолубие! Нека всѣки върши онова, което намира за добръ.
 Драг. Ако тебъ ти е мило за полководството -- азъ съмъ готовъ да ти го отстъпя. Искренно помисли само: какво би настанало, ако недадемъ заслуженото на неприятеля.
 Влад. /Прѣсича го/ Милостъ азъ не искамъ! Нека всѣки получи онова, което заслужава.
 Драг. Тогава азъ трѣбва да непрѣмълча, че разслабването на войската се дължи лично на тебе, защото ти пропусна богомили въ редоветѣ на войскитѣ; защото твоето честолубие стоеле по високо отъ интереситѣ на една дѣла стра-
 защото ти искаше тая война да бхде изгубена за насъ, само за това, че бѣхъ на чело азъ, а не ти!
 Влад. Домъ можешъ да докажешъ всичко това----добръ!
 Драг. / Задъханъ/ Ще рѣче: ти оставашъ сѣция онзи, който,
 Влад. Както дешъ мисли.